la humanitat

Fundador: Lluís Companys

Red. i Administració, Pelai, 56, 2.on

Telèfons 16407 i 16408

Impremta: Carrer Sardenya, 202

Telèfon 55758

Any II — Barcelona, 1 de març de 1932 — Núm. 97

MES SOBRE EL DISCURS DE LERROUX

Els partits polítics a Catalunya

Al compàs de les noves responsabilitats i de la visió política dels cabdills en relació amb el sentit de govern i de l'obra de la República, cal que es reorganitzin les forces polítiques, com ja vàrem dir a la conferència de Reus.

El discurs del senyor Lerroux, que comentàvem ahir, ha contribuït, pel que a la seva posició es refereix, a la possibilitat de què cadascú es defineixi clarament i sense eufemismes. L'acollida i l'afalac que tributà a les classes conservadores i als elements ex-monàrquics, i el to de les seves paraules, assenyalen la posició justa, ben definida, d'una força republicana conservadora.

Ja vàrem dir i repetir que hem de correspondre amb el màxim respecte a aquesta actitud del cap del partit radical, que estimem adoptada amb mires d'complir una necessitat per a l'afiançament del nou règim. Acostumem-nos a fer als homes—i més als que han dedicat tota la seva vida a la causa de la República—la justicia de creure en llurs nobles intencions. Acostumem-nos a tenir una àmplia i enlairada visió de la tàctica política dels homes que, trobant-se en el darrer periode de la seva història, fan el sacrifici d'oferir al país el darrer servei que poden fer-li. A l'entorn del senyor Lerroux s'hi ajunten les classes conservadores, a les quals ell dóna el to, canalitzant-les, i fins, si pot, humanitzant-les, per tal que deixin d'ésser una suïcida i irresponsable força d'anarquisme de dretes.

Mes, aquest gest polític del cap dels radicals, deixa orfes els seus vells partidaris. No encarna aquesta tàctica adoptada l'emoció, el sentiment, ni la doctrina de la vella guàrdia. No se sentiran, els antics republicans radicals, interiorment satisfets amb aquesta orientació ni amb aquesta campanya. Més aviat se sentiran desplaçats, rebutjats i decebuts.

Nosaltres hem d'obrir també les nostres files per tal que per elles entrin, no els homes de la Dictadura, sinó tots els republicans d'esquerra, substancialment d'esquerres, sense caires dubtosos que fan necessaris raonaments i explicacions. Nosaltres hem d'obrir les nostres fileres per tal que tots aquells que estimen de tot cor Catalunya, que creuen en la personalitat de Catalunya dins de la federació dels pobles d'Espanya, i que, a l'ensems que les llibertats collectives, defensen les llibertats individuals i els postulats de justicia humana, vinguin a acompanyar-nos en la tasca, com a vells amics que es retroben per a contribuir, tots plegats, a que la República segueixi, sense destorbs ni entrebancs, pel camí del seu reeiximent, amb la pressa que el retràs d'Espanya i les apetències de l'opinió demanen a grans crits.

Als companys de l'Esquerra els hem de requerir per tal que no posin cap obstacle a dita necessària orientació i perquè facilitin aquest apropament en tot el que d'ells depengui.

LLUIS COMPANYS

Un acte diplomàtic

L'ambaixador d'Espanya a Bèlgica

Brusselles. — L'ambaixador d'Espanya, senyor Salvador Albert, ha ofert un esforzar a honor del nou ambaixador de Bèlgica a Madrid i senyora Everts.

Assistiren a ell l'ambaixador de Bèlgica i senyora Everts, el senyor Le

SALVADOR ALBERT

Tellier, ministre plenipotenciari i cap del Gabinet del ministre de Relacions exteriors i comtesa Ursel, el ministre de Letònia i senyora Lasdin, el ministre de Romania, el ministre de Portugal i senyora d'Oliveira, el ministre de Txecoslovàquia i senyora Slavik, el governador de la província de Brabante i senyora Nensil, l'encarregat de Negocis de Grècia i el senyor Zulueta, conseller de l'Ambaixada d'Espanya.

La raó del més fort no triomfa a Barcelona

Des del moment en què han esclatat les hostilitats xino-japoneses, Barcelona, sistemàticament, unànimement, s'ha tornat xinòfila.

En els cinemes hom aplaudeix la sortida de les tropes xineses i s'avaloten les japoneses.

Vertaderament, en el món hi ha poca justícia, però menys o menys n'hi ha. La gent, en termes generals, encara és bona i sempre es posa del costat de l'atropellat.

Xina, de la qual en general ens havem raràment ocupat, és avui el punt interessant del món per la repercussió que el conflicte d'Extrem Orient pugui tenir.

I més ara, que es parla tant de drets de l'home, de drets del poble, de desarmament i de Societats de Nacions.

Què faran totes aquestes institucions? Què faran totes aquestes nacions que trameten a Xang-Hai, sense que ningú no els hi demani, uns terribles creuers i que protesten quan algun obús xinès o japonès els cau al damunt?

Xina té les simpaties de tothom. Xina ens fa l'efecte del boxador més petit que fa esforços sobrehumans per a desfer-se de l'adversari més gran que ell i, per tant, menys simpàtic.

focs de bengala

Polític a la marinera

Fa uns quants dies que s'ha posat de moda emprar símils nàutics per a jutjar, o simplement comentar, la gestió dels homes representatius. El senyor Gaziel va escriure que Lerroux era un antic vaixell pirata, però que en l'actualitat li convé més romandre assossegadament al port. Més tard un capellà, el senyor García Morales, ha signat un article on ha coincidit amb identificar el cabdill radical amb un navili, per bé que en sentit ditiràmbic. Heus ací dos escriptors que, bon punt embarcats, ja divergeixen de camí. L'un, el capellà, voldria el senyor Lerroux surant damunt les aigües com conten que ho sureva l'esperit de Déu. L'altre, Gaziel, aspira a contemplar com s'ensorra, feixugament, sota el pes de l'escafandra que les circumstàncies li han obligat a vestir.

Tanmateix ni l'un ni l'altre d'aquests guaites de darrera hora no encerta a definir la veritable posició del senyor Lerroux. El senyor Lerroux no ha estat mai pirata, sinó corsari, que no és pas el mateix. Pirata—pirata de guant blanc—ho hauria estat, si de cas, el senyor Cambó de la Chade i els suros, esperança del senyor Gaziel. El vaixell corsari no és pròpiament un vaixell de guerra. Es mercant i eventualment l'armen per a escometre tal o qual empresa. Un cop llesta o fracassada, el corsari torna a ésser mercant. El senyor Lerroux, doncs, ha estat sempre unitat mercant i no de guerra. Avui ja no va armat en cors i—després d'haver ancorat el temps que li ha plagut a ell, no als altres, està tip de dir-ho—reprèn la seva tasca de navegació comercial, avisant amb un toc de sirena a la Indústria i a la Banca que ell és allí.

I si bé és cert que ens inspiren reserves les concepcions marítimes sota les quals hom judica Lerroux, en tant que galera capitana, entenem que allà on ningú li passa la mà per la cara és en la pràctica de la natació. Ell sap, millor que ningú, nedar i guardar la roba. Ell sap nedar contra corrent sense que el mateix corrent se n'adoni. I ell sap esquivar el rellisós baló d'un water-polo *dialèctic.*

El senyor Comes, president de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament, estigué senzillament magnífic amb el parlament que va pronunciar ahir en fer lliurament a la ciutat del grup escolar Giner de los Rios. Entre les moltes coses substancioses que va dir, va fer una allusió directa i categòrica a l'ex-ministre d'Estat, relativa a la collaboració directa que Catalunya espera d'ell quan arribi l'hora de maldar per l'Estatut. Les paraules del nostre amic Comes foren justes, precises i... no foren contestades. El senyor Lerroux, en una intervenció sòbria i magistral, s'abstingué, però, de recollir el passi de baló que li feia el seu ocasional company d'equip i, amb una hàbil braçada, el deixà passar fins l'alcalde, el qual, tot sol, tingué de rematar la jugada... Segurm creient que Don Alejandro, *millor que pirata ni corsari, és un excellent nedador.*

J. M. FRANCES

cada dia...

Butlletí del temps

Després de la neu, la pluja. I el fred. Un fred que pela. Diuen que, si després de nevar no hagués plogut, encara n'hauria fet més de fred. Jo no ho sé. No hi entenc. Però amb el fred que fà puc assegurar-vos que ja en tino ben bé prou.

Febrer — que es el mes que, poc o molt, reviu en els altres mesos, perquè cada un d'ells té moments de Carnestoltes —, s'ha acomiadat plorant. El seu plor queia damunt l'asfalt dels carrers de la ciutat i damunt les branques nues dels arbres dels jardins.

Tots hem d'ésser iguals

Recordem unes senyores de l'aristocràcia — o de la burguesia, ho havem oblidat -- que al teatre Apolo, amb motiu de l'estrena d'"A. M. D. G.", armaren un escàndol ben aristocràtic. Es de suposar que aquelles senyores eren catòliques i, per tant, monàrquiques.

Tots sabem que aquelles senyores — i els senyors que les acompanyaven —, estigueren ben poques hores a la delegació; que foren tratades amb tota consideració i polidesa, cosa que honora a la policia; que se'ls permeté rebre visites.

Ara ens diuen que aquelles senyores encara no han pagat les doscentes pessetes que, com a càstig, els imposà el governador.

I ens diuen, també, que als cinc detinguts al Poliorama pel crim espantós d'haver sissejat una animalada de Muñoz Seca — cosa que ha estat permesa sempre, perquè el públic té dret a demostrar el seu disgust o la seva complaença —, no se'ls ha tractat pas tan bé, i que s'han passat moltes hores als calabossos de Quefatura. I que, a ells, que no promogueren cap escàndols, els ha estat imposada una multa també de duescentes cinquanta pessetes.

Senyor governador: Potser en farem un gra massa. Es que les consideracions i la polidesa només es guarden pels senyors, per a els enemics de la República? Es que la República no ha d'ésser igual per a tots?

Crisi

Hom diu que hi ha molta miseria. Aquesta miseria! — diu la gent —. Mai no haviem vist tanta miseria com ara!

En aquestes paraules hi ha una encoberta acusació contra la República. Es la República — volen dir aquestes veus — qui té la culpa d'aquesta miseria, d'aquesta crisi.

Però l'altre dia — un dia feiner —, a les portes d'un camp de futbol hi havia una filera enorme d'automòbils. I el camp era ple de públic. I un teatre del Paral·lel, on s'hi representa una bestiesa, omple cada nit.

Si, hi ha crisi. Però no és de diners: es d'intel·ligencia.

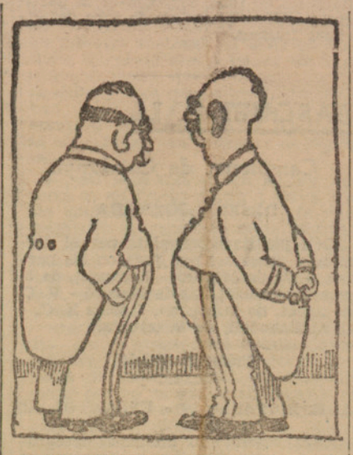

—El cas és nou.

—No ho creguis. Aquí sempre s'han tirat moltes pedres. Però sempre s'ha amagat la mà.

Pobres

Hi ha molts pobres. Hi ha més pobres que mai. Mai no se n'havien vist tants com ara.

Són uns pobres que criden molt, que lueixen escandalosament llur misèria, que la lueixen massa per a ésser sincera.

Són uns pobres que fan dir:

D'això en té la culpa la República, que ens ha dut a la misèria.

Però això ho diuen uns rics que mai no han fet caritat als pobres veritables; uns rics que fan pudor de monarquia i clericalisme.

Una admiració de Sanchez Guerra

La premsa gràfica ha publicat una foto en la qual apareix el senyor Sànchez Guerra—aquell monàrquic sense rei—acompanyat del senyor Lerroux.

La foto és tirada a casa del senyor Sànchez Guerra i en el seu despatx. En lloc molt visible d'aquest despatx hi ha un retrat de Pedro Muñoz Seca, pontífex de la barroeria i la beneiteria teatrals.

Es una admiració que no honora massa a Sànchez Guerra.

CRONIQUES DE PARIS

TSING-YU

AL BON COMPANY ANTONI BORDERA

No és el nom de cap general d'Extrem Orient.

Tsing Yu era un dels tants xinesos que van a París a cursar febrosament els seus estudis, passant els dies ja a la Sorbonne, o a les diverses Facultats, i les nits, a la llum indecisa d'un quinquè, omplint-se el cap d'un bé de Déu de ciència, en les fredes golfes d'alguna vella casa del barri llatí.

Tsing Yu era un d'aquests xinesos que arriben a París amb l'esguard admirat, àvids d'acaparar tots els avantatges de la nostra civilització, per a aportar-los al seu llunyà país.

Tsing Yu feia de tant en tant unes ràpides escapades per casa meva, sempre apressat i carregat de llibres.

Em plavia la seva companyia, per la gran dolcesa del seu caràcter i per ço que d'exòtica tenia aquella amistat. Tsing Yu m'explicava coses força curioses del seu país. Em traduïa poesies i em cantava unes cançons plenes d'una dolça malenconia.

Era petit, molt petit. La seva cara era completament aixafada i els seus ulls diminuts i somniadors.

Els vestits europeus li anaven malament, i els capells que portava eren completament rebels al seu cap.

No enraonava bé el francès, però l'entenia perfectament.

Quan parlava ho feia amb frases incompletes, usant solament l'infinitiu del verb que volia expressar.

—Avui, Tsing—deia el xinès—molt treballar. Tsing tenia mal de cap i mal d'ulls.

—Per què no us distreieu un xic? Per què no aneu al cinema o al teatre?—li deia jo.

—Tsing no tenir temps. Tsing aprendre molt per anar a Xina i treballar per al seu país. Xina necessita de nosaltres. Xina tornarà a ésser una gran nació...

Alguns dies havíem anat a sopar junts al curiós restaurant xinès del Boulevard Saint Michel, i m'havia explicat els enormes sacrificis morals i materials que havia de fer el seu pare per a fer-lo estudiar tan lluny. El viatge de Xina París costava ell sol una petita fortuna.

Un dia Tsing Yu vingué tot content a casa. Em va dir que una germana seva arribava aquell matí a París.

Vàrem anar-la a rebre.

Tsing Yu estava nerviós i agitat.

—Tsing avui estar molt content de veure la seva germana...

No fou gaire difícil trobar-la. Era l'única viatgera xinesa que arribava.

Germà i germana es quedaren plantats, l'un davant de l'altra, les mans creuades damunt el pit, fent-se acataments amb el cap, sense tocar-se per a res l'un amb l'altra, i pronunciant de tant en tant uns monosíllabs inintel·ligibles.

Tsing Yu tenia els ulls tots mullats.

Els acataments continuaven.

—Per què no l'abraceu ben fort?—li vaig dir jo, davant d'aquella aparent fredor.

Tsing Yu em va mirar seriosament i em digué:

—A Xina no fer això... El que fa Tsing és el mateix... Tsing està molt content... molt...

* * *

A voltes, pel carrer, passava pel meu costat un japonès que jo, distret, confonia amb un compatriota de Tsing.

—No el coneixeu a aquest altre xinès?—li preguntava.

Tsing Yu girava la cara, abaixava el cap, com avergonyit, i les seves faccions, de costum tan dolces i pacífiques, esdevenien terribles.

—No ser xinès... ser japonès... Japonesos no ser bons per a Xina... Xinesos estudiar molt, i ser molt forts, perquè un dia els haurem de vèncer.

* * *

Un dia trucaren a casa.

Era la germana de Tsing Yu, petita com ell, i igualment vestida a l'europea d'una manera estrafolària, unes grosses ulleres de conxa, totes entelades de llàgrimes, li tapaven gairebé mitja cara.

Enraonava xinès i, naturalment, jo no l'entenia. Sols, de tant en tant, la paraula "Tsing" sortia clara i precisa.

Jo li vaig fer un gest, com volent indicar: "Malalt? Al llit?" I ella féu que sí amb el cap; donà mitja volta, es girà, mirant-me; donà algunes passes encara, i ém tornà a mirar. Em féu l'efecte d'un gosset quan vol que el segueixin per a mostrar quelcom que ha descobert.

Jo la vaig seguir i arribàrem a l'Hospital Broussais, on Tsing Yu ocupava un llit dintre una immensa sala.

Tsing Yu s'estava morint. Quan em veié m'allargà una mà seca i groga.

—Tsing molt malalt... Pobret xinet, tot sol a París!... Tsing no veurà mai més la Xina, ni el pare ni la mare...

Jo vaig sortir corrents. Un intern em va dir que Tsing Yu s'acabava per moments.

Em vaig dirigir cap el Café de la Source, al Boulevard Saint Michel, lloc freqüentat per molts estudiants extrem orientals i, de taula en taula, vaig demanar a tots els que trobava de voler anar a fer companyia al seu compatriota moribund.

Tots hi anaren.

Tsing Yu va poder morir rodejat d'un grapat de xinesos, silenciosos, que amb les mans al pit anaven fent unes seguides reverències que, a la seva manera, eren com unes fortes abraçades o com els nostres petons.

I Tsing Yu va morir sense haver conegut de París res més que les aules de la Sorbonne, les fredes nits d'insomni i el trist i indiferent llit d'un hospital, i sense haver pogut portar al seu país, com tant ho desitjava, tot el saber que havia pogut acaparar en la capital francesa.

Aquest és un dels mil records que cada dia em vénen a la memòria, d'aquesta immensa capital, on, a cada hora del dia, l'imprevist i l'aventura us espera en tots els recons. D'aquest París que és altra cosa que Montmartre i Montparnasse, els cabarets i els "music-halls"; d'aquest París que és el fred, la fam, la tisi, les "chambres" inhabitables, les lluites i les forces defallides.

Com en una cinta cinematogràfica desfilen davant els meus ulls dies de goig i de tristesa suprema.

La vida hi és fecunda i, malgrat aquella densa boira i la manca de sol, es veuen més coses en un dia parisenc que, en un any, en aquesta benaurada Barcelona, plena d'una calma i d'una llum tota mediterrània.

Es per això que hom recorda tant París, malgrat tots els seus grans defectes. — *Ll. E.*

comentaris

LA MENDICITAT CREIX

De dia en dia hom veu incrementar-se, per carrers i places, la desfilada de gent que pidola. Si tots els que ens allarguen la mà, a cada cantonada que tombem, fossin simples captaires professionals, la cosa no tindria cap importància, ja que retirar-los de la circulació fóra una simple mesura de policia urbana. Però el fet és que molts, per no dir la majoria dels mendicants, que tot passant ens entristeixen la vista i el cor, tenen tot l'aspecte de no ésser gent especialitzada. A cada pas veureu homes i dones que no reuneixen cap de les característiques dels pobres d'ofici. Ni solen anar tan espellifats com aquests ni engegen llur cantarella monoritmica, ni exhibeixen estudiadament nafres o llatzeries. Allò que exhibeixen tots o gairebé tots, són criatures, infelices criaturetes, dignes de millor sort, que en aquests dies de gebrada excepcional, són terreny abonat per a tota mena de malalties.

Desatendre la infància, fruit innocent molt sovint d'un atzar del qual no incumbeix responsabilitat als infantons que en paguen les conseqüències, desatendre, diem, les seves febles i malaltisses constitucions, propenses a totes les malures, és un crim de lesa humanitat. Si alguna vegada ens ha semblat cruel i inhumana la societat actual ha estat quan veiem aquests pobres petits, indefensos, que són del tot irresponsables d'haver nascut i de què uns quants agavellen la riquesa de tots... No comprenem com la consciència permet dormir tranquils els multimilionaris, al costat de la muller o de l'amant, mentre al defora, sota el glacial oreig o la pluja perfidiosa, els infants de pit o els pàrvuls romanen sense aliments, sense abrigalls o sense casa.

Hi ha un disc que juguen molt sovint els homes mancats de bons sentiments. Diuen que les criatures que duen a coll les dones que capten són llogades. Dir això revela una baixesa sensorial, una mandra de pensar extraordinària. En primer lloc, no és exacte. Moltes de les dones que capten, els infants que duen a coll o de la mà, són seus, ben seus. I, encara que no ho fossin, és que una criatureta, pel sol fet d'ésser llogada, deixa d'ésser criatureta? Es que l'arrendament posa els seus petits pulmons a cobert de la pulmonia o els seus llavis a recés de les infeccions? Permetre que perduri aquest suposat costum, no constitueix un viver de futurs captaires?

Es d'absoluta necessitat que hom enfoqui resoltament, i de seguida, el problema de la mendicitat. Tot aquell que no sigui fill d'aquí, deu ésser retransmès al seu poble de procedència. Tot el que hom sorprengui com a professional convicte i reincident, deu ésser sumat a les colònies penitenciàries de nova formació. Tot el que per causes justificades demostri la seva necessitat d'ajut, cal que obtingui, pel cap baix, llit, sostre, taula. I pel damunt de tot cal que s'estronqui l'espectacle afrós de la infància deixada de la mà de Déu... i dels homes.

SCARAMOUCHE

EL REI CANALLA

Com paga el covard Borbó el que li salvessin la vida

Quan, el 14 d'abril de 1931, Alfons de Borbó implorava, tremolós i gairebé somicant, del Govern provisional de la República, que deixés sortir d'Espanya els seus, i que el nou Poder sobirà li garantitzés la vida, la República potser va cometre un gros error, moguda per un lloable sentiment de magnanimitat. Cavallerosament, el primer Govern de la República va fer que el rei assassí de Galàn i García Hernàndez pogués anar-se'n del país on tan tristos records deixava, confiant en què el Borbó sabria agrair aquest gest i guardaria, com a vençut, el record agraït d'aquell.

Els vencedors varen equivocar-se. Tot just arribat, mercès a la generositat del nou Govern, a Marsella, el Borbó es va apressar a dir "que no havia abdicat", fent amenaces contra els qui, en lliurar-lo del poble justicier, acabaven de salvar-li la vida. Aquest gest, generós i noble de la República, el corresponia el rei vil amb l'amenaça d'una guerra civil. Els governants de la República varen començar a pensar que havien fet malament en fiar-se de la noblesa d'un Borbó.

Ara, el rei canalla que fugí de nit, ple de por i covardia, adreça als espanyols un document que constitueix una palesa mostra de la seva mala fe. Cal que el Govern esbrini què hi ha darrera aquesta boutade, a l'ensems criminal i grotesca. Cal que el país sàpiga si es tracta solament d'una ridícula tartarinada o bé si respon a un pla d'actuació suïcida i antipatriòtica. La salut de la República ho exigeix.

I mentre els qui componien el primer Govern de la República es convencen de què no sempre la benignitat és agraïda, convé que el poble conegui fins on arriba el cinisme d'aquell Borbó covard que, tremolant i mort de por, feia bellugar Romanones per tal d'implorar clemença.

Cal que s'acabi d'un cop el fantàstic perill monàrquic. El poble rebutja els partidaris del menyspreable Borbó, i és un deure del Govern evitar, sense contemplacions, tota propaganda restauradora.

No creiem que puguin ésser, els partidaris del Borbó, cap perill per a la República; però cal tenir present, per tal de tallar-li les ales, la fruïció amb què certa premsa estrangera recull les seves procacitats i amenaces.

I, això, no deu seguir.

TARTARINADES

Alfons de Borbó i el seu oncle, s'adressen al poble espanyol, prometent-li la felicitat

Aquests dies, la premsa francesa arribada a Barcelona, porta la següent informació que traduïm al peu de la lletra:

"L'ex-rei d'Espanya i el seu oncle, el príncep Alfons Carles de Borbó, d'Austria i d'Est s'han posat d'acord per a organitzar una acció de propaganda amb vistes a una possible restauració del tron a Espanya. Un i altre han adreçat un manifest als espanyols.

En el document signat per ell, l'ex-rei declara que es veu obligat a trencar el silenci que havia observat fins ara, puix que considera que el seu país està lliurat a l'anarquia.

Repeteix que ell mai no ha abdicat i menys renunciat als seus drets que són intacables, puix que són inherents a la monarquia secular.

Ataca vivament la República a la qual culpa "davant Déu de totes les dissorts que han afligit a Espanya, des del 14 d'abril de 1931".

Invita tots els espanyols a unir-se sota la seva bandera, "que és sempre la mateixa, groga i vermella..."

Afegeix que, ja que accepta al seu oncle Alfons Carles de Borbó, d'Austria i d'Est, com a cap de la família i que aquest sostè els mateixos principis que ell, cal unir-se per a "salvar la societat espanyola de l'ona d'anarquia i de comunisme que l'ha invadida".

L'ex-rei proposa als espanyols que han restat fidels a la monarquia, el restablir aquesta.

Proposa que es formi un Govern provisional que convocarà les Corts. Aquestes elaborarien una Constitució, que seria acceptada ja que representaria el dret de tots els espanyols dins de les tradicions, creades per les necessitats dels temps presents.

Segueix declarant que la segona República és tant poc viable com la primera. Es per això que fa una crida a tots els espanyols de bona voluntat per a enderrocar-la.

"El 14 d'abril de 1931, diu, vaig fer un sacrifici, allunyant-me, encara que temporalment, de la corona d'Espanya, per la vostra pau i tranquil·litat. Per darrera vegada em someteré a una segona prova, i no oposaré cap obstacle a la reivindicació de la veritable i lliure voluntat nacional".

Acaba dient que cal unir-se tots per a salvar Espanya.

El príncep Alfons Carles, cap dels carlins, ha declarat que creu que ha arribat el moment d'adreçar un manifest al país a fi de protestar contra l'obra de la República i en particular, contra la Constitució, que considera contrària a totes les aspiracions i tradicions del poble espanyol.

"Aquesta Constitució, diu, pot ésser l'ideal d'una República d'ateus, filla de la violència, en un moment d'infortuni, però ella no pot ésser la llei fonamental d'Espanya".

El príncep afegeix que ell no és un defensor de la monarquia absoluta, puix que desitja una monarquia que collabori amb les Cambres, filles de la voluntat del poble.

Creu que és necessària una descentralització, per a que les diverses regions d'Espanya puguin conservar llur personalitat tot i seguir agrupades naturalment sota un estat fort, representant de l'unitat suprema.

En aquestes condicions, afegeix, serà possible el desenvolupament de l'agricultura i les riqueses naturals del país, tot millorant les condicions de vida dels treballadors.

"Vull, diu, una Espanya que pugui portar amb honor la glòria del seu nom i la grandesa de la seva història, un poble lliure dintre la justícia, un Govern gelós de conservar el bé públic i deslliurar-lo del poder secret de les Llogies, un Estat dòcil a les justes aspiracions nacionals, però fort davant les exigències de les violències, un exèrcit de mar i de terra respectat per tots per a la defensa de la pàtria. En resum: un Estat que sigui l'expressió real del dret i no de l'organització capriciosa d'innombrables interessos particulars, amb un rei deslligat de tot partit polític, que pugui ésser nomenat el pare del seu poble".

Afegeix el fantasiós príncep:

"La meva missió és una obra de pau i de concòrdia. Faig una crida a tots i en primer lloc al meu molt estimat nebot Alfons de Borbó, al qual els meus drets passaran quant jo mori, amb tots els principis fonamentals que sempre han estat exigits a tots els reis del nostre règim tradicionalista".

* * *

Això que publiquen els diaris francesos d'ahir — alguns amb evident satisfacció—, és, segons les nostres noves, ja un xic vell. I sembla que, com

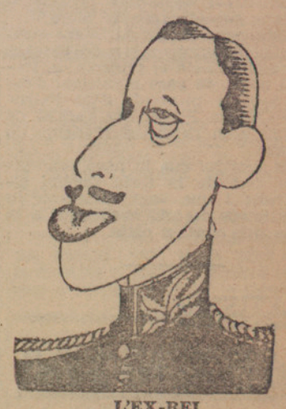

L'EX-REI

dèiem dies passats, els vells jaumistes no volen tenir cap tracte amb l'ex-rei Alfons de Borbó.

"El Siglo Futuro", del dissabte publicava un solt, advertint als tradicionalistes que han de tenir cura amb el que signen. La prevenció obeeix a això:

Deu senyors tradicionalistes es dirigiren a don Alfons Carles, vellet successor de don Jaume, pregant-li que amb tot apremi designés el que ha d'ésser el seu successor en els seus drets.

Alfons Carles contestà al cap-delegat trametent una còpia a la Junta suprema tradicional, i en la seva carta deia: "En la necessitat de fer la designació en moment oportú, afegint què ha de respectar-se la llei que conferí els seus drets al seu august avi, exigint-se al nomenat, abans del seu reconeixement, l'acceptació en un tot del ideal tradicionalista, "sense aquesta solemne manifestació davant el país en Corts seria refusat, fos qui fos el cridat per la llei, puix que sobre les persones estan els principis tradicionalistes". Acabava insistint en què el problema no el deixaria de la mà, i en el seu dia seria sotmès a qui hagués de resoldre'l".

Ordenava, al mateix temps, que la Junta cridés a la seva presència els deu signants de l'escrit, els donés compte de la contetsació i els requerís per a "que no posin dificultats".

I afegia el cabdill: "Si, obstinats, deixen d'escoltar la meva veu, us encarrego que, amb l'autoritat que per mi esteu investits, siguin expulsats de la nostra Comunió, per collaboradors encoberts de la República sense Déu, comunicant amb la major urgència aquesta resolució a tots els caps regionals, per a que se'ls privi l'entrada als nostres Cercles i Juntes, fent pública aquesta resolució en els periòdics de la nostra Comunió, amb designació de noms i en lloc preferent".

Sembla que els deu dissidents segueixen obstinats i sense escoltar la veu d'Alfons Carles. Al requeriment de la Junta han replicat que ja contestaran directament al cabdill.

I, en vista d'això, la Junta advertèix als tradicionalistes que es fixin bé en el que signen.

Una victòria d'Alekín

Va jugar 60 partides contra 300 adversaris i en guanyà 37

París. — *Als salons de l'hotel Claridge es disputà ahir el torneig d'escacs, en el qual el campió del món, Alekin, contendí contra tres-cents jugadors en torn a seixanta taulers.*

L'encontre havia estat organitzat a benefici de l'Associació dels Mutilats Francesos, i, entre altres equips de jugadors, figuraven els dels cercles Cillidor, Palais Royal, Lutètia, Vorera Esquerra, Cercle Rus, Cercle Militar i un altre de la Legació de Mèjic.

L'encontre començà a les tres de la tarda i acabà a la una de la matinada, després d'una breu interrupció. Actuaren nombrosos fotògrafs i operadors cinematogràfics.

Alekin, que ha estat denominat el Napoleó dels escacs, a causa de la rapidesa fulgurant de les seves decisions, anava entre els tablers, es detenia davant un d'ells i prenia ràpidament una decisió. Després anava a l'altre. En total jugà seixanta partides contra tres-cents adversaris; perdé sis partides, en disset féu "tablas" i guanyà les trenta-set restants.

El públic anglès dóna el seu or a Londres

Londres. — *El públic anglès, responent a la crida que li féu el Govern, porta el seu or, a la fonta, així com les joies i objectes de metall preciós.*

Un duc anglès, el nom del qual no dóna la premsa, acaba de vendre a un joier anglès per la suma de 15.000 lliures esterlines, la corona ducal que formava part del tresor de la seva família, i que a més de tenir el valor sentimental per al duc i els seus familiars, és d'un inestimable valor artístic.

memoriaesquerra.cat — La Humanitat [Barcelona, 1931-1939], 1/3/1932, pàgina 1